

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Zaligsprekingen

**Wie beseft arm te zijn,
ontvangt overvloed**

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 Zaligsprekingen - het jaarthema toegelicht
- 6 Vooruit! - Yvonne Peyresaubes
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Trudy Schutter* - Chris van Wieren
- 13 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 14 Vanwege hun gebrek aan vertrouwen
- Erik Borgman
- 17 Zing! - Marie Hansen-Couturier
- 18 ZinneBeeld - Marleen Hengelaar-Rookmaaker
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie - Said
- 21 Kloostercolumn - nieuwe column van Nadia Kroon
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Carolien Nauta* - Carolien Nauta

2 **Op de cover:** Reina Doggen woont samen met haar twee katten in een flat in Amsterdam-Noord. Ze is postbezorger en nacht-waker in een hotel en moet rondkomen van een minimuminkomen. Ze verbouwt groenten in haar groentetuin, dan hoeft ze niet naar de voedselbank. Foto: Joost van den Broek

Jaargang 85, nummer 1, september/oktober 2018

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee: Marie Hansen-Couturier, Marleen Hengelaar-Rookmaaker, Nadia Kroon, Carolien Nauta, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan, Said, Trudy Schutter

Fotografie: Ton van den Berg (p.9), Joost van den Broek (HH) (cover, p.4,14), Roelant Meijer (p.3,10,21,24)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie.
Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

‘Juf, kom je vanmiddag bij ons thuis theedrinken? Mijn moeder heeft het gevraagd!’ Ik merkte dat ik aarzelde. Moest ik dat wel doen? Als de juf kwam, zou er natuurlijk allerlei lekkers worden aangeruikt en deze mensen hadden het niet breed. Ik ging echter bij alle kinderen op bezoek, dus na schooltijd ging ik met Dunya, huppelend aan mijn hand, mee naar haar huis. Zoals ik al verwacht had, vulde de tafel zich met lekkere dingen. Behalve de tafel vulde ook de kamer zich: met mensen. De sfeer die ik daar onderging was zo weldadig. Hoezo armoede? Wat waren deze mensen rijk met elkaar!

Deze ervaring kwam spontaan bij mij op bij het lezen van het thema van dit nummer. Een ander beeld voegt zich hierbij, een mij dierbare passage uit het boek Handelingen (4,32-35). Hier wordt verhaald hoe de eerste christenen hun bezittingen aan de voeten van de apostelen legden en de bereidheid toonden om alles samen te delen. Niemand kwam iets tekort. Ik heb altijd een warm gevoel gehad bij deze passage. In gedachten zie ik iedereen aan komen sjouwen met iets

wat hem of haar dierbaar is en dit zonder pijn, moeiteeloos, op een steeds groter wordende hoop leggen. Iedereen heeft iets in te brengen van zichzelf, iedereen heeft een talent. Dat maakt tot een ‘samen’ waarvan de wereld mag weten!

Dit is dan ook de passage die ons, zusters Augustinessen, inspireert en in beweging zet. We weten dat ieder van ons geroepen is om in deze gemeenschap toegewijd, beschikbaar en aanwezig te zijn, om elkaar te bemoedigen en te inspireren op de weg die we samen gekozen hebben. Onze stichter, pater Sebastianus van Nuenen, heeft eens gezegd: ‘We staan met lege handen in de gemeenschap waar iedereen krijgt wat hij nodig heeft.’

‘Alles zij jullie gemeenschappelijk!’
Is dat een onbereikbaar ideaal?
Of het besef dat delen geen luxe is?
Niet delen, dat is pas armoede.

Mariella Oberndorff, algemeen overste

Hennepveld

Openingstijden

In- en uitrijden 24 uur per dag

Betaaltijden

maandag t/m woensdag	09.00 - 22.00 uur
donderdag t/m zaterdag	09.00 - 24.00 uur
zondag	12.00 - 17.00 uur

Tarief

€ 0,50 per 18 minuten

Dagkaart

€ 7,00

Verloren kaart

€ 16,00

Eerst betalen, dan auto halen

47

Bij- en afrijden credentia

U kunt niet van credentia rijden. Daarvoor is de auto te groot en te zwaar. Het is niet toegestaan de auto van het terrein te rijden.

Aankomen parkeerplaats met credentia

Als u een parkeerplaats wilt vinden met een credentia, dan is het beter om de auto eerst van het terrein te rijden en dan de parkeerplaats te vinden.

Aankomen van een andere straat

Deze straat is niet toegankelijk voor auto's. Het is niet toegestaan de auto van het terrein te rijden en dan de parkeerplaats te vinden.

Oversteking

Deze straat is niet toegankelijk voor auto's. Het is niet toegestaan de auto van het terrein te rijden en dan de parkeerplaats te vinden.

Aan het begin van de Bergrede (Matteüs 5-7) noemt Jezus verschillende groepen mensen op een bijzondere manier gelukkig. Zij zijn 'gezegenden', zegt Hij. 'Zalig' is vanouds de vertaling. Steeds gaat het om paradoxen, schijnbare tegenstellingen.

Wie beseft arm te zijn, ontvangt overvloed

'Zalig de armen van geest, want hen behoort het rijk der hemelen', zegt Jezus (Matteüs 5,3). Wie 'armen van geest' zijn, daarover zijn bibliotheken volgeschreven. In deze Stad Gods gaat het over degenen die weten dat ze arm zijn en zich daartegen niet verzetten. Dat betekent niet dat zij zich neerleggen bij hun situatie. Zij beseffen juist dat God niet wil dat mensen gebrek lijden. God ziet hun armoede en het is God die het verlangen in hen heeft gelegd om deel te hebben aan het goede leven en er ook anderen in te laten delen. Gods verlangen blijft uiteindelijk niet zonder uitwerking. Daarom mogen zij zich ervan verzekerd weten dat zij voluit zullen ontvangen wat God voor zijn mensen in petto heeft. Wie rijk is, zal willen houden wat hij of zij heeft. Wie arm is en met lege handen staat, die heeft - zoals een spreuk van Loesje het zegt - twee handen vrij om te ontvangen. (EB)

Bij het beeld in dit nummer:

Joost van den Broek, een Nederlandse documentaire-fotograaf, portretteert mensen die in een moeilijke situatie verkeren. Hij doet dit altijd met veel respect. Op deze foto speelt een Bulgaars meisje accordeon naast de betaalautomaat op parkeerterrein Hennepveld in Almere-Stad in de hoop het wisselgeld te krijgen. (RM)

Vooruit!

Yvonne Peyresaubes

Gelukkig, zalig: twee woorden die wat versleten zijn. Ze klinken wat leeg omdat we ze zo veel en vaak gedachteloos gebruiken en voor erg verschillende dingen. André Chouraqui, een Franse jood die de hele Bijbel (en de Koran!) heeft vertaald, neemt in zijn vertaling van deze woorden uit de Bergrede de betekenis op van de Aramese stam. Dan gaat het niet over een situatie, maar om een beweging: 'vooruit'. Er staat zo iets als: 'Sta op, neem de goede houding aan, sla de juiste richting in, en ga!' Een bemoediging die tegelijk een goedkeuring is, een bevestiging. 'Zalig de armen van geest, want hen behoort het rijk der hemelen' (Matteüs 5,3). In de Nieuwe Bijbelvertaling lees ik: 'Gelukkig die nederig van hart zijn...' Met in gedachten de dynamiek van de Aramese stam (en bedenkt: het Aramees was de taal die Jezus sprak), begrijpen we deze paradox beter. Het gaat om een geesteshouding die Paulus in een brief aldus onder woorden brengt: 'Wat heb je dat je niet hebt gekregen?' (1 Korintiërs 4,7). Het gaat om een houding van verwondering en dankbaarheid om alle moois dat mij ten deel is gevallen. Dat is een geschikt startblok om positief en dienstbaar in het leven te staan. Vooruit dan!

De mensen die Jezus treft

De mensen tot wie Jezus spreekt, zijn geen uitverkoren gezelschap, maar degenen die hij onderweg treft, 'het volk', degenen die wij elke keer in de evangeliën ontmoeten: zieken, of familieleden en vrienden die zorg hebben om zieken, zoekers die verlangen naar erkenning, mensen die zichzelf ervaren als minderwaardigen. Zacheüs, bijvoorbeeld. Hij is niet arm, integendeel: hij is te rijk om eerlijk te zijn. Aan hem geeft Jezus een teken: 'Ik kom bij jou eten, ja, in je eigen huis!' (Lucas 19,5). Zacheüs begrijpt de wenk en belooft om aan een nieuw leven

Wat heb je dat je niet hebt gekregen?

te beginnen, een leven van eerlijk delen in plaats van profiteren. Want dat is wat de Thora, de Wet, leert. Niet als een lijst van strenge, strakke regels om ons het leven moeilijk te maken, maar als een weg naar goed leven, een goed leven met en voor elkaar.

Vooruit, je bent op de goede weg!

In de bijbelvertaling van André Chouraqui luidt het eerste woord van de eerste psalm: 'Vooruit, je bent op de goede weg!' Als we de psalm verder lezen, ontdekken we wat wordt goedgekeurd, wat aangemoedigd wordt. Als je je van roddelen onthoudt, niet meedoet met wie het recht schendt, niet zit in de kring van de spotters, maar je aan het woord, aan de wenken van de Eeuwige houdt, dan ben je op de goede weg.

Uw koninkrijk kome

Volgens het evangelie van Matteüs belooft Jezus aan 'de armen van geest', degenen die beseffen anderen nodig te hebben, die zich niet in zelfgenoegzaamheid opsluiten, dat het koninkrijk hen toebehoort. En niet voor later. Nu al! Iedere dag bidden wij: 'Uw koninkrijk kome'. Wat bidden we dan, wat wensen wij? Uit ons bidden spreekt verlangen naar een levenswijze in dienst van goede verhoudingen met elkaar zodat gerechtigheid en vrede mogelijk zijn.

De evangelisten leren ons Jezus zien als iemand die zich laat inspireren door de mensen die hij ontmoet: armen, zieken, ontheemden, vreemdelingen. Ze komen

naar hem toe of hij hoort hen roepen of ziet hen staan in hun nood. Gewone, ongeorganiseerde ontmoetingen waarbij status, maatschappelijke positie en rijkdom niet meetellen. Je bent wie je bent: afhankelijk, kwetsbaar, op zoek naar geluk en een beetje zekerheid. En tegen die mensen zegt Jezus: 'Het koninkrijk is nabij, het ligt binnen uw bereik!' (Lucas 17,21). Niet als een utopie, een verre droom, maar als de realiteit van vandaag.

Daarom: sta op! Kijk om je heen. Hoe arm en onmachtig je je ook voelt, weet dat soms een woord genoeg is, zelfs maar een glimlach, om voor een ander (en voor jezelf) de dag te veranderen. Daarbij denk ik aan Paulus, die in bevlogen bewoordingen over de grote, indrukwekkende gaven van de Geest kan schrijven en in de brief aan de Galaten (5,22) een lijst geeft van deze 'gewone' gaven: goedheid, vriendelijkheid, zachtmoedigheid... Ja, gewone goedheid brengt rijkdom.

Yvonne Peyresaubès is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Vieren in tijden van welkom en afscheid

In Casella hebben we de verbintenis van Nadia Kroon gevierd, met als thema 'De weg van de liefde gaan'. Tijdens de viering zei Nadia in haar getuigenis: 'Kloosterleven in het spoor van Augustinus is niet jezelf opsluiten achter dikke klooster-muren. Het is de weg gaan van de liefde in ontmoeting met mensen. Het is een weg die vrij maakt en vreugde geeft.'

Casella heeft ook afscheid genomen van Carolien. De afgelopen periode hebben we samen gemeenschap gevormd, samen jaren van ontwikkeling en opbouw beleefd. Haar weg vervolgt zich ergens anders. Wees gezegend en het ga je goed, Carolien. Ga met God. (MM)

Het gat van Ko

Familietaal: elk gezin kent het. Dat zijn die speciale uitdrukkingen en benamingen die alleen door de gezinsleden begrepen worden. Bij ons in het klooster is 'het gat van Ko' een uitdrukking die in de vakantieperiode veelvuldig over tafel rolt. Waar hebben we het over?

We hadden in ons klooster een zuster Jakoba (Ko) die was opgegroeid op een boerderij aan de Eem, waar haar familie nu nog woont. Tussen de rivier en een aftakking was een eilandje met middenin een afgraving - het gat - waar we met een groep zusters heerlijk vrij konden zwemmen. We roeiden op de Eem en op de boerderij baktten we pannenkoeken. Het waren prachtige vakantiedagen. Nog elk jaar komen er groepjes zusters bij deze gastvrije familie en ook al is het zwemmen verleden tijd, we genieten volop van hun mooie tuin en de prachtige omgeving. (ANB)

De DECO-groep

In Huize Witven in Someren hebben we een DECO-groep: een groep medewerkers die zich tot taak gesteld hebben om de algemene ruimtes in ons huis wat gezelliger te maken, aangepast aan tijd en feesten. Daartoe komen ze dan binnenvallen, beladen met allerlei attributen zoals carnavalsmaskers, paaseieren of kerstspullen. Als een wervelwind trekken ze door de gangen en er wordt met veel gepraat en gelach overwogen wat waar moet hangen of staan. Nu zijn dat allerlei vakantie-spullen. Er hangt een hangmat en er staat er een parasolletje, maar ook een bak met zandvormpjes en een schepje, koffers en tassen en een ligstoel. Zo komen ook wij in vakantiestemming. De vakantie vieren we met een paar middagen uit, ergens iets gebruiken of thuis ijs eten. (ANB)

Foto: Ton van den Berg

Prospera Laan

Oostblokker (NH) 12 november 1924

Amersfoort 11 juli 2018

Zuster Prospera (Lies) Laan werd als nummer acht geboren in een gezin met veertien kinderen. Haar vader was molenaar. Met haar MULO-diploma wilde ze het onderwijs in, maar op het punt van vertrek voelde ze daar niets meer voor. Al jong dacht ze na over het kloosterleven. Maar er was twijfel. Haar moeder gaf een advies: Ga eens lekker met je vriendin weg, en als je niet naar het klooster gaat, krijg je een nieuwe jas. De jas kwam er, maar 's nachts werd ze wakker en wist: Nee, die jas moet terug. Haar enthousiasme was zo groot dat later ook haar zus Werenfrida intrad. Prospera heeft in de kloosters in Utrecht, Maastricht en Amsterdam gewoond. Daar heeft ze vooral veel huisbezoeken gedaan en clubwerk. Ze was graag gezien door mensen. Rond haar negentigste verjaardag ging haar gezondheid achteruit en werd ze opgenomen in Amersfoort. Ze vond het moeilijk, maar was van mening dat als je niet meer thuis kon zijn, je toch het beste daar kon zijn. Prospera, dank voor alles wat je gegeven hebt!

Belijdenissen
van een
geestelijk
verzorger

In gesprek met Trudy Schutter

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Trudy Schutter. Als coach begeleidt zij thuiszorgmedewerkers in het omgaan met zingeving en levensvragen op de werkvloer, als geestelijk verzorger is ze actief in een verpleeghuis.

Telkens zoekt Trudy naar vormen om de kern van de zorg in het middelpunt te plaatsen. 'Vanuit medemenselijkheid en mededogen kijken naar de ander, dat is het begin van goede zorg. In mijn werk gaat het heel veel over de vraag of je in verbinding bent. In verbinding met jezelf, met mensen om je heen, en zo je wilt met het hogere of met God. Dat zoeken naar de relatie benadruk ik keer op keer.

Ik fiets soms om zeven uur 's ochtends met een medewerker mee de wijk in om te observeren. Ik kijk wat voor relatie medewerker en cliënt met elkaar hebben. Na afloop reflecteren we daarover op de fiets. Dan gaat het over technieken en

gespreksvoering, maar soms ook over de motivatie van de medewerker voor dit werk of over zijn of haar eigen levensverhaal. Mensen zijn niet voor niets gaan werken in de zorg, maar soms zijn ze afgeleid van die kern. In de zorgverlening gaat het steeds meer over zorgproducten, productiviteit, checklisten en noem maar op. Als er alleen maar tegen je wordt gezegd: 'Je mag de afwas niet meer doen en de vuilniszak niet buiten zetten, want dat is niet geïndexeerd', dan bestaat het gevaar dat je zelf ook op die manier naar de zorg gaat kijken. Door samen met medewerkers even stil te staan en te reflecteren, probeer ik hun oorspronkelijke vuurtje weer aan te wakkeren én hen handvatten te bieden om aandacht te hebben voor zingeving van de mensen voor wie ze zorgen.'

Citaat 1:

Heel ons leven is een oefening in verlangen

'Verlangen is een woord met levens-energie, er zit hoop in. Als je tevreden bent, verlang je misschien naar niets anders meer: 'Laat mij hier maar zitten, het is goed zo...' In mijn werk hoor ik mensen soms verlangen naar de dood.

Misschien is dat verlangen in zekere zin ook een verlangen naar leven, omdat het leven dat er nu is voor hen eigenlijk geen leven meer is. Mensen worden gedoucht en aangekleed, maar ze hebben niet altijd echt iets te doen en iets basals als vriendschappen opbouwen lukt niet altijd meer. Ze hebben ervaren hoe het is om vol te leven, om lief te hebben, om samen te zijn, om lekker te eten, de wind in je haren te voelen, noem maar op. Als dat er allemaal niet meer is, dan moeten de mensen die voor je zorgen herkennen wat voor jou nog van waarde is.

Soms komt de thuiszorg alleen voor steunkousen langs, iedere dag tien minuutjes, maar zijn zij de enigen die die dag over de vloer komen. Dan is het echt belangrijk dat het niet alleen gaat over het weer of over de hoge werkdruk. Anders is het enige wat de cliënt hoort: ik ben er wel maar ik moet zo snel mogelijk weg, want ik moet zo naar iemand toe die het nog veel zwaarder heeft. Dat is echt niet goed. Let in plaats daarvan bijvoorbeeld op een foto aan de muur, vraag naar verhalen of herinneringen achter de foto. Wat is van betekenis voor degene voor wie je zorgt?’

Citaat 2:

De wet van de vrijheid is de wet van de liefde, heb lief en doe wat je wilt

‘Je bent vrij om zelf je leven vorm te geven, maar je moet uiteindelijk wel liefhebben. Tijdens mijn studie theologie zocht ik naar houvast om het leven vorm te geven in filosofie, dogmatiek of levenskunst. Daar ben ik best in vastgelopen, in al dat denken over het leven. Liefhebben kun je niet doen door te denken, maar gewoon door te doen! Betekenisvolle relaties hebben gaat over liefde, daarmee gaat het ook over genieten. Liefhebben kan nooit tegen je wil in, dat doe je in vrijheid. Niemand kan je dwingen om dat te doen.

Toen ik begon met dit werk dacht ik: we zullen eens flink meters gaan maken met de grote levensvragen. Maar ik merk dat het steeds gaat over de dagelijkse zingeving, de kleine dingen van waarde. Als het lukt om aan te sluiten bij wat de cliënt van waarde vindt en met liefde naar mensen te kijken, dan lukt het om goede zorg te geven. Dan is het totaal anders dan wanneer je het alleen als platte handeling zou uitvoeren, ook al doe je praktisch gezien precies hetzelfde.’

Met Augustinus mee

'Ik ga je iets moois vertellen wat echt gebeurd is: een eenvoudige, gelovige man verkocht een stuk grond. Een deel van de opbrengst verdeelde hij onder de armen. De rest nam hij mee naar huis voor zichzelf. Maar er werd bij hem ingebroken en toen was hij al zijn geld kwijt.

De duivel probeerde hem er spijt van te laten krijgen dat hij een deel aan de armen had gegeven. Maar die man zei: 'Wat ben ik een stommeling, dat ik niet alles heb weggegeven! Want wat ik weggaf, ben ik niet kwijtgeraakt. Maar wat ik niet weggaf, heb ik alsnog verloren!' Hij herinnerde zich het evangelie en geloofde erin.

Dat is precies wat de Heer ons aanraadt: 'Verzamel voor jezelf geen schatten op aarde waar mot of houtworm ze aantasten' (Matteüs 6,19). De dief kon hem zijn geld afpakken, maar zijn hart uit de hemel weghalen kon hij niet.'

Een vrouw loopt langs Beursplein 5, langs borden van de Occupy-beweging met protesten tegen de zelfverrijking, het kapitalisme en de kredietcrisis. De tekst op haar tas steekt daar scherp bij af... Foto: Joost van den Broek

Vanwege hun gebrek aan vertrouwen (Matteüs 13,58)

Erik Borgman

Goed beschouwd is het niet zo vreemd dat Jezus' verwanten aanstoot aan hem namen (Matteüs 13,56). Wat moet je met een familielid dat zegt: 'Gelukkig die arm van geest zijn; hen behoort het koninkrijk der hemelen' (Matteüs 5,3)? Ik kan me goed voorstellen dat degenen die hem in Nazareth hebben zien opgroeien dachten: hoe komt hij dáár nu bij?

Niet het centrum van de wereld

Nu is het tegenovergestelde van armoede voor Jezus niet rijkdom, maar geloven dat je het centrum van de wereld bent, ervan uitgaan dat alles om jou draait en alles er is voor jouw genoeg en comfort. Het is van deze rijkdom dat mensen afstand doen als ze in een religieuze orde of congregatie intreden en een gelofte van armoede afleggen. Ze willen dan sober leven. Deze soberheid drukt het besef uit dat alles gegeven is en ons om niet toevalt. Je belijdt dat je nergens recht op hebt.

Lever je je dan niet over aan de willekeur van anderen, van wat toevallig gebeurt? Nee, je levert je over aan God die de gevende bij uitstek is, wezenlijk liefde en in zichzelf genade. Wat je waarachtig rijk maakt, is niet veel bezit. Het is de

wetenschap dat je veel gegeven en gegund wordt.

Naar mijn besef leven wij in een treurige tijd. Een tijd waarin wij denken er vooral zelf iets van te moeten maken en dat wie een feestje wil, zelf de slingers op moet hangen. Wij leggen wat we elkaar verschuldigd zijn in wetten, regels en protocollen vast en als we dat dan niet krijgen, kunnen we in beroep. Het effect is dat we nog maar heel weinig cadeau denken te krijgen. We kunnen regelen dat er zo weinig mogelijk mis gaat, maar niet dat het goed gaat.

*Je levert je over aan God,
die de gevende bij uitstek is*

Gevecht met God

Als je iets of iemand op je weg aantreft, kun je dat als obstakel zien. Wie macht heeft zet het obstakel opzij, wie tijd en energie heeft loopt eromheen. Maar wie noch macht noch energie heeft en in deze zin arm is, kan niet anders dan zich inlaten

Er zit niets anders op dan je zonder reserve met de situatie te verbinden

met wat zich voordoet. Je moet wat jij wilt confronteren met wat deze aanwezigheid betekent of waar deze personen op uit zijn. Je kunt alleen samen verder en er zit niets anders op dan je zonder reserve met de situatie te verbinden en de worsteling ermee aan te gaan. Zoals Jacob tegen de engel zei: 'Ik laat je niet gaan, tenzij je mij zegent' (Genesis 32,30). Jacob raakt in deze worsteling gewond en loopt de rest van zijn leven mank, maar hij heeft in het gevecht God leren kennen die zowel een tegenover als een bondgenoot is, zowel de kracht waaruit je voortkomt en die je draagt als het doel om je naar te richten. Leven in een wereld die hiervan getuigt is leven in de nabijheid van het koninkrijk der hemelen zoals Jezus dat verkondigt. Daar zijn dingen, planten, dieren en mensen van elkaar afhankelijk en vertrouwen zich aan deze afhankelijkheid toe. Dit toevertrouwen, dat noemt Jezus 'geloof'. Veelvuldig zegt Hij dat hun geloof mensen gered heeft en soms houdt gebrek aan geloof de redding tegen. 'Hij verrichtte daar niet veel machtige daden', vertelt de evangelist Matteüs over Jezus' bezoek aan Nazareth, de stad

van zijn jeugd, 'vanwege hun gebrek aan vertrouwen'. 'Apistias' staat er in het oorspronkelijke Grieks, en dat kan ook vertaald worden met 'gebrek aan geloof' (Matteüs 13,58).

Geloof

Armoede is geloof, vertrouwen. Wie ontdekt niet het centrum van de wereld te zijn en dat accepteert, die moet op anderen vertrouwen. En beseffen te leven van wat zij geven en gunnen, niet van wat hij of zij afdwingt of zichzelf weet toe te eigenen. Dan blijkt het bestaan een wonder, iets wat steeds weer alles toevalt in samenhang met en dankzij al het andere, dat het met wat het ontvangt op zijn beurt mag dienen.

Erik Borgman is lekenDominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Marie Hansen-Couturier

De vrede zal zijn

De vrede, de vrede zal zijn
de vrede zal een vogel zijn.
Zij zal zich tot op grote hoogte,
tot op grote hoogte, waagen,
maar zwenken, en bij mensen zijn,
maar zwenken, en bij mensen zijn.

*'Vogel'. Tekst: Margryt Poortstra, muziek: T.A. Takken. Verscheen op de cd
'Kostbare bronnen' van het Nieuw LiedFonds. www.nieuwliedfonds.nl*

Wat een prachtig toekomstvisioen spreekt uit dit lied: de vrede zal zijn als een vogel. Ze vliegt hoog, en daalt ook steeds weer neer, bij en met mensen. Zo is de vrede hemels en ge-aard tegelijk. Ik zie haar voor me, die witte vredesduif. Soms hoog in de lucht, met haar hoofd in de wolken. Soms laag bij de grond, met de modder van het alledaags bestaan tussen de veren. Ze komt dicht bij ons mensen, dicht bij al onze modder en moeilijkheden. Ook daar daalt vrede neer. Een vrede die hemel en aarde verbindt: dáár blijf ik in geloven.

ZinneBeeld

Tekst: Marleen Hengelaar-Rookmaaker
Beeld: Teresa Carter

Wij zijn geneigd ons eindeloos zorgen te maken over ons materiële wel en wee. De meeste schrikbeelden worden nooit bewaarheid, maar soms slaat het noodlot toe. Dan moet je verhuizen naar een 'minder' huis of, veel erger nog: sta je op eens op straat. Het zal je maar overkomen. Achttien lege vogelhuisjes van krantenpapier met teksten over de woningmarkt hangen aan dorre takken tegen een gitzwarte achtergrond. In contrast hiermee zit een kleurig vogeltje op een mooie lentedag tussen de bloeiende fruitbomen op een tak boven haar nest. Het is maar een schamel nest van takjes en stro, open en bloot in weer en wind, maar er liggen wel drie vruchtbare eieren in. 'Consider' ('Kijk') heet dit schilderij uit 2010 van de Amerikaanse kunstenares Teresa Carter. 'Kijk dan naar de vogels in de lucht, jullie hemelse Vader zorgt voor ze. Zijn jullie niet meer waard dan zij?'

Marleen Hengelaar-Rookmaaker is hoofdredacteur van www.artway.eu, een informatieve en educatieve website over kunst en geloof. Ze studeerde muziekwetenschap en kunstgeschiedenis en schrijft over muziek, kunst en liturgie.

Ondersteun de ToekomstAcademie

Stads Gods zet elk jaar één project in de schijnwerpers op deze plek. Dit jaar opnieuw de ToekomstAcademie van Stichting New Dutch Connections, een stichting waar de zusters in Utrecht warme banden mee hebben.

Iedereen heeft toekomstdromen, maar niet iedereen krijgt de kans deze na te jagen. New Dutch Connections inspireert en motiveert jonge (ex)vluchtelingen om opnieuw in zichzelf te geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken door samen met bedrijven leermodes te ontwikkelen en de jongeren te koppelen aan coaches en maatjes. Met uw bijdrage kunnen nog meer jongeren deelnemen aan de leermodes van de ToekomstAcademie, die o.a. plaatsvinden in de ruimtes van het klooster aan de Waterstraat. www.newdutchconnections.nl

‘Dit ben ik: Said. Ik ben 20 jaar en geboren in Damascus in Syrië. Ik hou erg van fotograferen, maar door de oorlog in Syrië moest ik hiermee stoppen. Ik moest het land uit vluchten en me opnieuw bewijzen in een vreemd land. Dat is niet makkelijk. Via een vriend hoorde ik over de ToekomstAcademie in Utrecht, ik was meteen enthousiast en schreef mij in voor de module ‘Programmeren met Python’ van Accenture.

Ik wist niets over programmeren, maar door de ToekomstAcademie heb ik de kans gekregen om mijn kennis te verbreden. Het volgen van de modules geeft mij een beter beeld van de mogelijkheden in Nederland en ik kom in contact met Nederlanders. In het azc ontmoet je nauwelijks Nederlanders. Dat vind ik jammer, want ik wil graag de taal leren. Mijn coach en maatje helpen mij met Nederlands leren en met mijn toekomstplannen. In de toekomst wil ik weer fotograferen en het liefste een productiebedrijf beginnen. Ondanks de oorlog in Syrië, geef ik mijn droom niet op.’

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Kloostercolumn

Met twee bescheiden koffers was ik bij mijn aankomst in Casella het model van de deugdzame postulant. Een voorzichtige aureool en bijpassend heilig auraveld begonnen zich al om mij heen te vormen. Dat wil zeggen, tot op het moment dat mijn ouders de rest van mijn spullen kwamen brengen. Een enorme berg. Weg heilig aura. Tot ooit, mooi gouden aureooltje. Zucht.

Wat ik kwam doen met al die spullen? Na jaren stad en land afreizen, op zoek naar een klooster dat bij mij past, kwam ik op de briljante gedachte dat Casella wel eens het klooster zou kunnen zijn waar ik thuis hoor. Ja, je leest het goed: ik ben de nieuwe meelever van Casella. En hopelijk: *here to stay!* Dat wil zeggen dat ik ben ingetreden in de hoop augustines te worden. Op voorwaarde dat mijn kersverse medezusters niet gillend wegrennen na enkele weken met mij. O ja, en natuurlijk dat ik die armoedegelofte (enzovoort) ooit eens onder de knie zal krijgen. Wens me succes...

In de eerste weken die ik in Casella heb doorgebracht, voel ik vooral overvloed, door het mooie leven met de zusters, de vele ontmoetingen met vrijwilligers, vrienden en gasten en het wonen op deze vredige plek midden in de natuur. Weet je, ik denk dat het wel goed komt met die armoedegelofte. Volgens mij heb ik warempel nu al alles wat mijn hartje begeert.

Nadia Kroon is meelever bij klooster Casella en werkt als kerkelijk werker in Haarlem. Met haar kloosterbezoeken en interviews in het hele land maakt ze de wereld van kloosters onveilig. Ze schrijft daarover op www.kloosterwereld.nl. In Stad Gods schrijft ze over haar leven bij Casella.

Augustinus een beeldverhaal

Naar Rome?
Waarvoor?

Ik word gek van de
studenten hier. Ze
zijn zo brutaal!

En ik hoorde dat
de studenten in Rome
een stuk rustiger zijn,
meer discipline
hebben.

Adeodatus
en ik dan?

Op de kade.

Ik heb haar beloofd dat
ik haar en Adeodatus
laat overkomen zodra ik
genoeg heb verdiend.

...snik...

Moeder! Wat
doet u hier?

Ga je weer weg?
Hoe kun je me dit
aandoen?

Waar heeft u het over?
Ik kwam alleen afscheid
nemen van een vriend.

Is dat echt zo?
Ik ben moe
Augustinus.

Gedachteniskapel
van Cyprianus

Ik heb mijn moeder
overgehaald om te
overnachten in een
kapel in de buurt.

Die nacht ben ik
stiekem vertrokken...

...terwijl zij achterbleef
biddend en huilend.

Eerst gaf ik thuis les aan een aantal leerlingen. Samen met hen en via hen begon ik meer bekendheid te krijgen.

In Rome waren ze inderdaad rustiger in de les, maar opeens sprak een hele groep studenten met elkaar af en ging naar een ander om op die manier geen lesgeld te hoeven betalen.*

Er is wel één ding positief aan Rome. Hier zie ik mijn oude vriend Alypius weer.

Dat is lang geleden!

Ik heb je gemist!

Wat ben je van plan om te doen aan die oplichters?

Niet zoveel eerlijk gezegd. Ik heb er de energie niet voor...

Laat je ze er zomaar mee weggomen?

Nu even wel. Ik heb een beter aanbod gekregen vanuit Milaan. Ze zijn daar op zoek naar een leraar retorica.

Milaan! Echt? Geweldig.

Je hebt mijn steun in ieder geval.

Ja ik kan niet wachten tot ik kan vertrekken.

Mijn ervaring met de studenten is niet de enige reden van mijn besluit. Ik voel me niet meer op mijn plek bij de Manicheeërs en dit is mijn uitweg.

Wordt vervolgd

Op de koffie met Carolien Nauta

Carolien Nauta

Foto: Roelant Meijer

'In vertrouwen gaan, daar draait het om bij het labyrint', vertelde ik vaak aan de gasten tijdens het geven van een workshop labyrint lopen. Maar in de praktijk blijft dat soms best lastig. Na zes jaar ben ik vertrokken bij Casella. Toen ik meelever werd, volgde ik mijn gevoel. Met enige twijfel, maar ook vol vertrouwen: ik 'moest' deze weg wel gaan. Terugkijkend voel ik me dankbaar, naast ook de pijn en verdriet van het afscheid. Ik mocht leren en groeien in het gemeenschapsleven, samen op weg naar God. Ik ontdekte hoe belangrijk dat 'samen' is in mijn (geloofs)leven. Ik mocht genieten van de gastvrijheid van de zusters augustinessen en daarvan ook weer uitdelen, op adem komen bij de vieringen en van daaruit verder gaan. Ik heb me thuis gevoeld. Dankbaar ben ik ook voor het vertrouwen van de jonge mensen met wie ik een stukje mee mocht lopen op hun levensweg. En toch ga ik verder, het huisje langs de weg is niet langer mijn thuis. Mijn verlangen naar een bepaalde vorm van religieus leven blijft. Ik zoek hoe ik daar gehoor aan kan geven, in het vertrouwen dat ik gedragen word, door God en door veel lieve mensen om mij heen. Dank daarvoor!'

